

PERFORMANCE - BARCELONA CREATION

El Conde de Torrefiel

GUERRILLA

06 - 28.05.2016

BRUSSEL / BRUXELLES / BRUSSELS

KUNSTENFESTIVALDESARTS beursschouwburg

Conceived & devised by *El Conde de Torrejuel*

Direction & dramaturgy *Tanya Beyeler & Pablo Gisbert*

Assistant *Nicolas Chevallier*

Text *Pablo Gisbert, in collaboration with the performers*

Light design *Ana Rovira*

Set design *Blanca Añón*

Sound design *Adolfo García Fernández*

Choreography assistant *Amaranta Velarde*

Music *Pink Elephant on Parade*

Performers *Adele Vandroth, Agathe Mez, Alexandre Magnin, Anna Júlia Feijó do Amaral, Annalisa Parziale, Antoine Neufmars, Arantza Muñoz, Aurélia Monfort, Barbara Pereyra, Berdine Nusselder, Camille Lemonnier, Capucine Ferry, Catarina Vieira, Catherine Scholzen, Carla Gillespie, Cécile Créspi, Charlotte Carmona, Christophe Jaccard, Cindy Defise, Diego Ignacio Olea, Dorothée Battle, El Mir Taoufik, Elise Peroi, Farid Al Aflak, Floriane Jamar, Irène Chamorro, Iris Julienne, Isabelle Vander Stock, Jan Ockerman, Jean Coërs, Jorge Enrique Guevara Larotta, Julia Stehling, Julie Dupraz, Juliette Van Peteghem, Keyna Nara, Laida Aldaz Arrieta, Laura Gaggiottini, Laura Gonzalez Jimenez, Lauren Lenoir, Leone Dethier, Lili Rampen, Lola Chuniaud, Louise Mestrallet, Lucia Leder, Lucia Sauro, Malika Temoura, Manon Juszcak, Maria Ivorra Ruiz, Marie Trossat, Marija Baranauskaitė, Leyrac Mathilde, Maud Cattiaux, Maxime Renaud, Melina van Hoof, Melody Meeuw, Natasha Padilha, Nathalie Rozanes, Nina Negri, Paul Duru, Pauline Allié, Peggy Green, Rabia Benkh, Renata Kambárova, Robin Yerles, Said Abitar, Sarah Maystadt, Saskia Van Kampen, Silvio Palomo, Sofia Kakouri, Soumaya Abouda, Stefania Occhionorelli, Stefka Sbenisheva, Stephanie Scultore, Ursula Vandenberghe, Valentina Stepanova, Vincent Hsueh Cheng-wen, Vinicius Coelho, Wannus Vander Bauwhede, Xavier Delacollette*

French translation *Marion Cousin*

Dramaturgical advice *Roberto Fratini*

Technicians *Kunstenfestivaldesarts Yorrick Detroy, Guy Peeters, Carlos Zaratea*

Beursschouwburg

18/05 – 20:30

19/05 – 20:30

20/05 – 20:30

21/05 – 22:00

22/05 – 18:00

NL / FR

1h 30min

Meet the artists after the performance on 19/05

Presentation Kunstenfestivaldesarts, Beursschouwburg

Production El Conde de Torrefiel (Barcelona)

Associated production Kunstenfestivaldesarts

Co-production Kunstenfestivaldesarts, steirischer herbst festival (Graz),

Noorderzon Performing Arts Festival (Groningen)

Supported by Graner, Centre de creació (Barcelona), ICEC - Generalitat de Catalunya, INAEM, Ministerio de Cultura de España

Performance in Brussels supported by Cultural Office of Spanish Embassy in Brussels

This project is co-produced by NXTSTP, with the support of the Culture Programme of the European Union

www.elcondedetorrefiel.com

GUERRILLA

GUERRILLA toont de verwarde en tegenstrijdige innerlijke wereld van een groep mensen die op hetzelfde moment leven, bewegen in de straten van dezelfde stad, het collectieve bewustzijn van hetzelfde continent delen en in meer of mindere mate door dezelfde consequenties beïnvloed worden. Toch weten ze niet hoe ze moeten omgaan met de wereld die sinds het begin van de 20ste eeuw enorm is veranderd en een constante behoefte heeft aan nieuwe regels, symbolen en middelen voor hun interpretatie. Dit is de reden waarom we ons, net als in een echte guerrilla-oorlog, opdelen in kleine groepen. Dag na dag dwalen we rond in dezelfde oude historische ruïnes op zoek naar nieuwe goden, nieuwe vijanden en nieuwe antwoorden, in de hoop om een betekenis of andere waarheden te vinden die alles voor eens en altijd zullen laten verdwijnen, zodat we telkens opnieuw de geschiedenis van Europa kunnen afbreken en weer opbouwen.

GUERRILLA is de subtiele, georganiseerde oorlog die in het hoofd van elk individu in een menigte plaatsvindt. Een ogenschijnlijk eenvoudige situatie verwijst - wanneer we tussen de regels door lezen - naar meervoudige leefwerelden. Als golven op de oceaan maken al deze mensen deel uit van dezelfde groep, maar hun spontane gedachten en ideeën, hun verleden en hun dromen bakenen een landschap af dat multi-omstandig, tegenstrijdig en expansief is. Dit alles in tegenstelling tot het schijnbaar eenvoudige, onveranderlijke beeld van vrije tijd en ontspanning dat we te zien krijgen op het podium. De geprojecteerde tekst boven de hoofden van de deelnemers is de rode draad die de gedachten, verlangens en herinneringen van deze mensen weergeeft. De tekst volgt de verwarde en complexe kaart van een landschap dat op het eerste zicht sereen lijkt. Er is geen duidelijk conflict op het podium, de strijd vindt plaats in de hoofden van de deelnemers. En langs deze innerlijke grenzen, waar de vrijheid uiteindelijk in opgesloten zit, woedt een oorlog van ideeën die elke dag ontwaakt en elke nacht weer gaat slapen en nooit opgelost raakt. *GUERRILLA* observeert de spanningen in Europa: opruiende gedachten ontstaan vanuit een comfortzone; liefde die te gemakkelijk afgeleid wordt; de overdreven productiviteitsdrang van de dag; de onophoudelijke aanwezigheid van de geschiedenis; individuele oplossingen voor collectieve problemen; materialistisch polytheïsme; het eeuwige dilemma tussen gevoel en rede... Als alles in een schijnbare staat van vrede en veiligheid verloopt, hoe komt het dan dat we in ons hoofd alles en iedereen de oorlog verklaren?

Een elektronisch muziekconcert, een tai chi-klas en een conferentie: dat zijn de afzonderlijke delen van het stuk. De handelingen vinden plaats in de nabije toekomst, in drie verschillende steden. De deelnemers dansen, praten en luisteren. En de geschreven tekst, geladen met de meest intieme gedachten van deze mensen die zijn opgelost in de onveranderlijke massa van de menigte, wordt vergeleken met en bovenop het ritmische beeld dat zij projecteren.

Het stuk werd geschreven door fictieve en documentaire teksten samen te brengen. De documentaire tekst is gebaseerd op een reeks interviews die vooraf werden gevoerd met een groepje mensen die zich op hetzelfde moment en op dezelfde plaats - in dit geval de stad Brussel - bevonden. Het is een documentair drama, gebaseerd op de samenwerking tussen het gezelschap en de deelnemers. Het is de eerste keer dat het gezelschap op deze manier werkt.

GECONCENTREERDE KILLING FIELDS **(En andere uitstappen die we hadden kunnen missen)**

“Een paleis waarvan je alle kamers kent, is niet de moeite waard om in te leven.”

Giuseppe Tomasi di Lampedusa

“Tussen hen, maar niet van hen.”

George, Lord Byron

In tegenstelling tot oorlogen die worden verklaard, verloren en gewonnen op een bindende, geruststellende manier ontvouwt de guerrillaoorlogvoering zich voortdurend, koppig, op ongrijpbare en geheimzinnige manieren. De guerrilla, per definitie marginaal en alomtegenwoordig, vertoont de dodelijke eigenschappen van willekeurige wreedheid, verspreidt grootschalige moord en sijpelt binnen in de poriën van de werkelijkheid. Uiteindelijk behoort hij tot die angstaanjagende, dubbelzinnige familie van oorlogen die geen oorlogen zijn (kleine oorlogen, valse oorlogen, tot de tanden gewapende vrede en de krankzinnige fantasieën van nationalistische bewegingen) en waarvan het protocol eruit bestond de vrede te vergifigen met metastase; die angstaanjagende familie van oorlogen die de meest onvoorbereide massa mensen klaarstoomde om moord als legitiem te aanvaarden, als de meest onschuldige van alle taken, en om zich vreselijk vreedzaam te voelen te midden van absolute uitroeiing.

Guerrillaoorlogvoering verwerpt het tactische idee van een veld (slagveld, Marsveld) dat in traditionele oorlogen de vanzelfsprekende conflictzone beperkte tot het ‘theater van de oorlog’ en in de uiteindelijke analyse het bewijs van het bloedbad tot een bepaald gebied wist te beperken, of het geruststellende gevoel bood dat er misschien geschikte kanalen voor de liquidatie van de gehele mensheid bestonden, niet. Integendeel, het gebied van de guerrilla is bij wijze van spreken inflatoir, potentieel oneindig en zo dun verspreid (als direct gevolg van zijn inflatie, zijn atomisering) dat het slechts zelden bewijs levert, tenzij door kleine aanwijzingen of plotse rampen: ofwel gefluister ofwel geschreeuw. Afgezien van deze incidentele manifestaties, slechts zichtbaar voor enkelen tenzij ze iedereen zonder onderscheid doen opschrikken, zijn de mensen zo uitgeput van de slachtpartij dat zij geloven dat zijn subtiele gruwel geen begin had en ook niet zal eindigen.

Bovendien vormt de vervloekte nieuwe guerrillaoorlog van dit terminale, postmoderne tijdperk de eindnoot van de moderniteit, terwijl hij zich verspreidt langs een veelheid van paden over een grenzeloos gebied, en ont-

hult geleidelijk een radicale waarheid over de primitieve ziekte die van de 20ste eeuw 'het tijdperk van de kampen en velden' heeft gemaakt, met name de onweerstaanbare uitbreidingsdrang als onderdeel van het oorspronkelijke DNA van eender welk soort veld. Het feit dat de velden en kampen die een schaduw over elke vorm van vertrouwen in de goedheid van de menselijke soort geworpen hebben (al degene die destijds voorgesteld werden als slagvelden, hoewel ze vernietigingskampen of doodsvelden waren) niets anders dan voorbereidende repetities waren, de aanwijzing van een proces dat op elk niveau gedijt met behulp van geheime technieken om zichzelf te herstellen in het hier en nu als een nieuwe versie van holistisch totalitarisme, alsof het gewoon normaal is. Oorlog leek nog nooit zo vrede-ol. Vrede leek nog nooit zo angstaanjagend.

Het veld is alleen maar een paradigma dat gebruikt werd ter ondersteuning van de talloze wreedheden van de Tweede Wereldoorlog, onze erfenis die het gezicht van de beschaving besmeurt: niets anders dan een groeiende metastase, het begin van de regressie of verlaging van de mens die net als elke metastase haar aanwezigheid bevestigt terwijl ze zich onvoorspelbaar verspreidt, juist door het veroorzaken van paradoxale verschijnselen als vitaliteit, tekenen en symptomen van haar dodelijke concentratie (tumoren, zweren, ontstekingen), overal en nergens. Ze zet een opportunistisch, oneindig proces van bewegingen en manoeuvres in gang.

En dus wordt het steeds moeilijker om te weten of onze palliatieve acties en verzetsdaden de oplossing zijn, dan wel een deel van het probleem. Of veel van de dingen die we doen om te getuigen van ons afkeuren (terwijl we ons vastklampen aan de fetisj van een geloof dat we klaar zijn voor een soort heroïsch guerrillasubstituut) niet in de plaats de directe expressie van inclusie en, in laatste instantie, van consensus zijn. En of onze welbekende socioculturele nomadische praktijken weinig meer zijn dan bewegingen waar het systeem ons steeds meer toe verplicht. En of, om een lang verhaal kort te maken, de duizend praktische aspecten van onze neo-wereldvreemdheid gewoon gehoorzamen aan het dwingende bewind van elk slagveld, om degenen, zowel in het midden als in de periferie, die uit overtuiging of gehoorzaamheid moorden, vrij te spreken of vergeving te schenken.

Is het misschien een symptoom van dit consensusproces, dat zich in de afgelopen jaren zo fel heeft weten uit te breiden, dat deze feestelijke retoriek

wordt toegepast op eender welk sociocultureel fenomeen? Is het niet tijdens dit feest dat overmaat per definitie wordt vergeven, waanzin verontschuldigd, gebrek aan controle gevierd, regressie gewaardeerd en geschenken worden gegeven waar ze niet zijn verdiend? Hier zijn we, met onze feesten en festivals, raves en kerkers, debatten en podia, mobilisaties en roddelsessies, experimentele tours, exotische kuren en alternatieve therapieën: hier zijn we, met onze talloze geconcentreerde werkterreinen, zo extatisch met hun blijde uitbreiding (en de slimme bewegingen die zij hebben uitgevoerd met iets dat zich cultuur noemt) die we niet in actie opmerken, zelfs hier, waar dit mimetische bewind op een meer voorbeeldige wijze wordt uitgedrukt. In deze ontspannen, rustgevende toestand zal op een dag alles wat menselijk was wegsmelten, op onschuldige, homeopathische wijze. Exit mensheid. We zijn het veld van waaruit we niet meer kunnen ontsnappen. Het zou al een goed begin zijn dit te weten.

Roberto Fratini
Barcelona, april 2016

BIO

El Conde de Torrefiel is opgericht in Barcelona door Tanya Beyeler (1980, Zwitserland) en Pablo Gisbert (1982, Spanje). Ze studeerden theater en filosofie maar hebben ook interesse voor muziek en hedendaagse dans. Ze zijn vaste medewerkers van het dansgezelschap La Veronal. El Conde de Torrefiel is een collectief met theaterschrijvers, muzikanten, performers en videomakers als leden. In hun creaties zoeken ze naar een visuele en tekstuele esthetiek waarin theater, choreografie, literatuur en beeldende kunst naast elkaar bestaan. Ze tonen hun werk in de vorm van video's, performances en toneelstukken die het podium benaderen met een dreigend gevoel van tijdelijkheid. Het uitgangspunt is een analyse van het tegenwoordige, een bevraging van levende wezens van vandaag over de mogelijkheden van onze tijd. El Conde de Torrefiel wil de bestaande verbanden tussen redelijkheid en de betekenis van dingen die door de taal wordt bepaald, evenals de abstractie van concepten, het denkbeeldige en het symbolische dat door het beeld wordt aangereikt proberen begrijpen. De meest recente werken richten zich op de eenentwintigste eeuw en de bestaande verhoudingen tussen het persoonlijke en het politieke, lees tussen de nieuwe vormen van totalitarisme en intellectuele vervreemding, maar ook het gevoel van verantwoordelijkheid en persoonlijke vrijheid. El Conde de Torrefiel ging in 2010 als professioneel project van start met *La historia del rey vencido por el aburrimiento* (Het verhaal van de koning verslagen door verveling). Dit stuk werd gevolgd door *Observen cómo el cansancio derrota al pensamiento* (Merk op hoe vermoeidheid het denken verslaat) in 2011, *Escenas para una conversación después del visionado de una película de Michael Haneke* (Scènes voor een gesprek na het bekijken van een film van Michael Haneke) in 2012, *La chica de la agencia de viajes nos dijo que había piscina en el apartamento* (Het meisje van het reisbureau vertelde ons dat er een zwembad in het appartement was) in 2013, en *La posibilidad que desaparece frente al paisaje* (De mogelijkheid die verdwijnt voor een landschap). Hun laatste werken brachten het gezelschap nationale erkenning in Spanje. Ze stonden op belangrijke podia en festivals in Spanje, onder meer in Mercat de les Flors in Barcelona, Festival de Otoño a Primavera in Madrid of het Festival Temporada Alta in Girona. Dankzij de goede ontvangst bij publiek en critici heeft El Conde de Torrefiel recent haar eerste stappen buiten de landsgrenzen kunnen zetten, met name in Latijns Amerika en Europa.

El Conde de Torrefiel op het Kunstenfestivaldesarts

2015 *Escenas para una conversación después del visionado de una película de Michael Haneke*

GUERRILLA

GUERRILLA met en scène l'univers intérieur confus et contradictoire de personnes qui vivent au même moment dans le temps, arpentent les rues d'une même ville, partagent une conscience collective du même continent et subissent les mêmes conséquences, fût-ce à des degrés divers. Même ainsi, elles ne savent comment faire face à un monde considérablement transformé depuis le début du XXe siècle, constamment en quête de règles, de symboles et d'outils nouveaux pour l'interpréter. C'est pour cela qu'à l'instar de la « guérilla » réelle, nous nous subdivisons en petits groupes qui, jour après jour, fouillent les mêmes ruines historiques à la recherche de nouveaux dieux, de nouveaux ennemis et de nouvelles réponses, dans l'espoir de trouver du sens ou d'autres vérités qui feront tout disparaître une bonne fois pour toutes afin de reconstruire et de détruire, encore et encore, l'histoire de l'Europe.

GUERRILLA est la guerre subtile, organisée et dirigée qui se déroule dans les têtes de chaque individu d'une foule et qui constitue une situation unifiée en apparence, mais qui indique une multiplicité d'univers quand on lit entre les lignes. Comme les vagues de l'océan, ces personnes font partie du même groupe, mais leurs pensées spontanées, leurs idées, leur passé et leurs aspirations esquissent un paysage multicirconstanciel, paradoxal et en contraste croissant avec l'image simple et constante de loisir et de relaxation montrée sur scène. Le texte projeté au-dessus de leurs têtes est le fil conducteur qui, à la faveur de la narration, relie les pensées, les désirs et les souvenirs de ces personnes. Ce texte brosse le tableau embrouillé et complexe d'un paysage qui semble serein : sur scène, pas de conflit explicite comme celui qui a lieu dans leurs esprits. Et dans les profondeurs de ces limites intérieures, où la liberté a finalement été cloîtrée, naît tous les jours une guerre d'idées qui se couche tous les soirs sans réponse ni solution. *GUERRILLA* observe les tensions que vit l'Europe : des pensées incendiaires au sein d'une zone de confort ; un amour qui s'égaré trop facilement ; une application excessive du *carpe diem* ; une présence permanente de l'Histoire ; une solution individuelle à des problèmes collectifs ; un polythéisme matériel ; un éternel dilemme entre passion et raison. Si tout progresse dans un état de paix apparente dans lequel nous nous sentons en sécurité, pourquoi donc déclarons-nous involontairement la guerre dans nos têtes ?

Le spectacle se compose de trois parties distinctes : une session de musique électronique, une classe de tai-chi et une conférence. Ces actions se déroulent dans différentes villes, dans un futur proche. Les partici-

pants à ces événements dansent, discutent et écoutent. Et le texte écrit, porteur des pensées les plus intimes de ces gens qui se diluent dans la masse uniforme de la foule, est comparé et superposé à l'image rythmique et constante qu'ils projettent.

La pièce combine des textes fictionnels et documentaires. Ces derniers s'inspirent d'une série d'interviews effectuées précédemment avec un petit groupe de personnes qui vivent au même moment dans le temps, au même endroit, en l'occurrence la ville de Bruxelles. Il s'agit d'un documentaire qui s'appuie sur la collaboration entre la compagnie et les participants au spectacle. C'est la première fois que la compagnie adopte ce mode opératoire.

CHAMPS CONCENTRÉS DE LA MORT **(Et autres champs dont on aurait pu se passer)**

« Un palais dont on connaît toutes les pièces n'est pas digne d'être habité. »

Giuseppe Tomasi di Lampedusa

« J'étais parmi eux, mais non l'un d'eux. »

George, Lord Byron

Contrairement aux guerres qui sont déclarées, perdues et gagnées de manière définitive et rassurante, les guérillas se déploient de façon continue, opiniâtre, évasive et secrète. Marginale et omniprésente, la guérilla manifeste toutes les caractéristiques fatales de la sauvagerie arbitraire, propage le meurtre systématique et s'insinue dans les pores de la réalité. En fin de compte, elle appartient à l'effroyable et ambivalente famille de guerres qui ne le sont pas (conflits dits de basse intensité, drôles de guerres, paix armées jusqu'aux dents et fantômes démentiels de mouvements nationalistes) et dont le protocole invariable métastase la paix ; cette redoutable famille de guerres prépare les masses les moins prédisposées à accepter le meurtre comme légitime, comme la tâche la plus innocente, et à se croire affreusement pacifiques au milieu d'une extermination.

La guérilla ne rejette pas l'idée tactique d'un champ (champ de bataille, champs de mars) qui, dans les guerres traditionnelles, limitait la zone de conflit patent au « théâtre de guerre » et circoncrivait en dernier lieu la preuve du massacre à un territoire spécifique ou offrait le sentiment réconfortant qu'il pourrait y avoir des canaux appropriés pour la liquidation de toute l'humanité. Le champ de la guérilla est, pour ainsi dire, plutôt expansionniste, potentiellement infini et si épars (une conséquence directe de son accroissement et de son atomisation) qu'il ne procure que des signes occasionnels, à travers des indications minimales ou des désastres abrupts : des murmures ou des cris. Hormis ces manifestations accidentelles, que seule une infime minorité perçoit à moins qu'elles n'alarment tout un chacun, les populations sont tellement épuisées par le carnage qu'elles croient que son horreur subtile n'a ni début ni fin.

Qui plus est, à mesure qu'en cette fin d'époque post-moderne notre satanée nouvelle guérilla se propage le long des innombrables chemins traversant un champ non circonscrit, indiquant l'épilogue de la modernité, elle révèle graduellement une vérité radicale à propos de la maladie primitive qui a fait du XXe siècle celui « des camps et des champs de la

mort » : notamment, le fait qu'une aspiration irrésistible à l'expansion faisant partie de l'ADN originel de tout type de champ. Le fait additionnel que les champs et les camps qui jettent une ombre sur toute possible confiance en la bonté de l'espèce humaine (tous présentés à l'époque comme des champs de bataille même s'il s'agissait de camps et de champs de la mort) n'étaient que les répétitions générales d'un processus qui florissait à tout niveau, utilisant des techniques dissimulées pour se rétablir dans l'ici et maintenant comme une nouvelle version d'un totalitarisme holistique, n'a pas éveillé le moindre soupçon, mais a au contraire semblé tout à fait normal. La guerre n'a jamais semblé plus pacifique. La paix n'a jamais semblé plus terrifiante.

Le champ n'a jamais été qu'un paradigme qui finit par soutenir la multitude d'atrocités de la Seconde Guerre mondiale, notre héritage qui entache la face de la civilisation : rien qu'une métastase qui essaime, entamant la régression ou la réduction de l'être humain qui, comme toute métastase, affirme sa présence en se disséminant de manière imprévisible, en causant précisément un phénomène paradoxal de vitalité, des signes et des symptômes de sa concentration mortelle (tumeurs, inflammations, ulcères) partout et nulle part. Elle se déploie comme un processus opportuniste et infini de mouvements et de manœuvres.

Ainsi il devient toujours plus difficile de savoir avec certitude si nos actions palliatives et nos actes de résistance sont la solution ou une part du problème, si tout ce que nous entreprenons pour témoigner de notre dissidence (s'accrochant avec fétichisme à une croyance que nous sommes prêts à mener un substitut héroïque de guérilla) n'est pas au contraire l'expression directe d'un conformisme, et *in fine*, d'un consensus sans contrainte, si nos pratiques socio-culturelles nomades tant vantées ne sont à peine plus que les mouvements que le système nous impose toujours davantage. En un mot comme en cent, si les mille aspects pratiques de notre néo-altermondialisme obéissent juste à la règle en vigueur sur tout champ de bataille, qui consiste à absoudre par avance ceux qui, en son centre et à sa périphérie, tuent sans état d'âme ni cérémonial, par conviction ou par allégeance.

Cette rhétorique de la célébration appliquée à tout phénomène socio-culturel serait-elle le symptôme direct de ce processus consensuel, qui a connu une expansion si virulente ces dernières années ? N'est-ce pas dans cette célébration que, par définition, l'excès est pardonné, la folie

excusée, l'absence de contrôle fêtée, la régression valorisée et les récompenses distribuées à ceux qui ne les méritent pas ? Nous voici donc, avec nos festivals et nos fêtes, nos raves et nos donjons, nos débats et nos scènes, nos mobilisations et nos ragots, nos tournées marginales, nos remèdes exotiques et nos thérapies alternatives : nous voici donc avec Dieu sait combien de champs d'activités concentrés, si extatiques de leurs joyeuses expansions (et les mouvements astucieux qu'ils ont appliqués à quelque chose qui s'appelle la Culture) que nous ne détectons pas en action, même ici où sa loi mimétique est exprimée de la manière la plus exemplaire. Dans cet état détendu, apaisé, un jour, tout ce que nous avons d'humain va disparaître, innocemment, de manière homéopathique. Exit l'humanité. Nous sommes le champ dont nous ne nous échapperons plus. En avoir conscience serait un bon début.

Roberto Fratini
Barcelone, avril 2016

BIO

El Conde de Torrefiel est un projet basé à Barcelone, dirigé par Tanya Beyeler (1980, Suisse) et Pablo Gisbert (1982, Espagne). Tous deux ont étudié le théâtre et la philosophie, mais s'intéressent également à la musique et à la danse contemporaine. Ils collaborent souvent au cadre dramaturgique de la compagnie de danse La Veronal. Ils sont auteurs de théâtre, musiciens, performeurs et vidéastes. Leurs créations, dans lesquelles coexistent le théâtre, la chorégraphie, la littérature et les arts plastiques, recherchent une esthétique visuelle et textuelle. Leur œuvre se concrétise sous la forme de vidéos, de performances et de productions théâtrales adoptant une approche scénique à la temporalité immédiate. Leur point de départ est une analyse synchrone du présent, une interrogation des possibilités de notre époque vécue dans l'immédiateté. El Conde de Torrefiel tend à comprendre les liens existants entre la rationalité et le sens que le langage donne aux choses, ainsi que l'abstraction de concepts, l'imaginaire, et le symbolique relativisé par l'image. En fait, les œuvres les plus récentes se concentrent exclusivement sur le XXIe siècle et sur la relation existante entre la sphère privée et le contexte politique, et pour être plus précis, entre les nouvelles formes de totalitarisme et d'aliénation intellectuelle et le sens des responsabilités et la liberté personnelle. El Conde de Torrefiel a vu le jour en tant que projet professionnel en 2010 avec la pièce *La historia del rey vencido por el aburrimiento* (L'histoire du roi vaincu par l'ennui), suivi d'*Observen cómo el cansancio derrota al pensamiento* (Observez comme la fatigue met en échec la pensée) en 2011, *Escenas para una conversación después del visionado de una película de Michael Haneke* (Scènes pour une conversation après le visionnage d'un film de Michael Haneke) en 2012, *La chica de la agencia de viajes nos dijo que había piscina en el apartamento* (La fille à l'agence de voyages nous avait dit qu'il y avait une piscine dans l'appartement) en 2013 et *La posibilidad que desaparece frente al paisaje* (La possibilité qui disparaît face au paysage). Les spectacles récents de la compagnie lui ont valu une reconnaissance nationale et lui ont permis de se produire dans de nombreux lieux et festivals en Espagne, tels que le Mercat de les Flors à Barcelone, le Festival de Otoño a Primavera à Madrid ou le Festival Temporada Alta à Gérone, entre autres. Grâce au bon accueil du public et des critiques, El Conde de Torrefiel fait ses premiers pas au-delà des frontières nationales, surtout en Amérique latine et en Europe.

El Conde de Torrefiel au Kunstenfestivaldesarts

2015 *Escenas para una conversación después del visionado de una película de Michael Haneke*

GUERRILLA

GUERRILLA presents the confused and contradictory inner universe of a group of people that inhabit the same moment in time, move through the streets of the same city, share the collective consciousness of the same continent, and are affected to a greater or lesser degree by the same consequences. Even so, they don't know how to face a world that has changed too much since the beginning of the 20th century and that is in constant need of new rules, symbols, and tools for its interpretation. This is why, just as in a real 'guerrilla war', we have subdivided into small groups that, day after day, rummage through the same historical ruins in search of new gods, new enemies, and new answers, hoping to find some meaning or some other truths that will make everything disappear once and for all, in order to rebuild and destroy, over and over again, the history of Europe.

GUERRILLA describes the subtle, organised, and directed war that exists within the heads of each individual in a crowd, and that when reading between the lines makes an apparently unified situation point to multiple universes. Like waves in the ocean, these people are part of the same group; but their spontaneous thoughts, their ideas, their pasts and their aspirations delineate a landscape that is multi-circumstantial, contradictory, and expansive - in contrast to the simple, unchanging image of leisure and relaxation seen on stage. The projected text above their heads is the connecting thread, which, by means of narrative, relates these people's thoughts, desires, and memories. The text traces the tangled and complex chart of a landscape that appears serene; there is no conflict evident on stage, as the battle is taking place inside their heads. And within the depths of these interior confines, where freedom has at last been enclosed, there's a war of ideas that awakens each day and goes to sleep each night and is never resolved. *GUERRILLA* observes the tensions experienced in Europe: incendiary thoughts from inside a comfort zone; love that is too easily distracted; excessive seizing of the day; the constant presence of history; individual solutions to collective problems; material polytheism; the eternal dilemma between passion and reason. If everything is progressing in an apparent state of peace in which we feel safe, why is it that inside our heads we involuntarily declare war?

An electronic music session, a Tai Chi class, a conference: these are the separate parts of the piece. The actions take place in the near future in three different cities. The participants in these events dance, talk, and

listen. And the written text, loaded with the most intimate thoughts of those who have diluted the unchanging mass of people by their presence, is compared to and superimposed upon the rhythmic, constant image they project.

The piece combines fictional and documentary text. The latter is based on a series of interviews previously conducted with a small group of people who inhabit the same moment in time and the same location, in this case, the city of Brussels. This is a work of documentary drama based on a collaboration between the company and the participants. It is the first time the company has worked in this way.

CONCENTRATED KILLING FIELDS
(And other field days we could have done without)

"He used to say that a palace in which you knew all the rooms was not worth living in."

Giuseppe Tomasi di Lampedusa

"Among them, but not of them."

George, Lord Byron

Unlike wars that are declared, lost, and won in a definite, reassuring manner, guerrilla warfare unfolds continuously, stubbornly, in elusive and secretive ways. By definition both marginal and ubiquitous, guerrilla warfare displays all the lethal features of random savagery, spreading wholesale murder and seeping into the pores of reality. Ultimately it belongs to that fearsome, ambivalent family of wars that were not wars (little wars, phony wars, peace armed to the teeth, and the demented fantasies of nationalist movements) and whose unvarying protocol was to poison the peace with metastasis; that fearsome family of wars which readied the masses most unprepared to accept murder as legitimate, the most innocent of tasks, and to think themselves dreadfully peaceful in the midst of extermination.

Guerrilla warfare does not reject the tactical idea of a field (field of battle, field of Mars), which in traditional wars limited the obvious conflict zone to the 'theatre of war', and in the final analysis restricted the evidence of the massacre to a specific area or offered the comforting sense that proper channels for the liquidation of all of humankind might exist. Rather, the field of guerrilla warfare is, so to speak, inflationary, potentially infinite, and so thinly spread (as a direct consequence of its inflation, its atomisation) that it provides only occasional evidence, through tiny indications or abrupt disasters: either whispers or shouts. Aside from these incidental manifestations, apparent to very few unless they startle everyone indiscriminately, the people are so slumped in exhaustion from slaughter that they believe its subtle horror had no beginning and that it will not end.

Furthermore, this cursed new guerrilla warfare of our terminal, post-modern era, as it spreads along the myriad paths across a boundless field marking the postscript to modernity, gradually reveals a radical truth about the primitive sickness that made the 20th century 'the age of camps and fields': namely, the fact that an irresistible drive to expand was part of the original DNA of any kind of field. The further fact that the

fields and camps that cast a shadow over any trust in the goodness of the human species (all of those that were purported at the time to be battlefields even when they were death camps or killing fields) were nothing but dress rehearsals, the merest hint of a process that thrived on every level using covert techniques to re-establish itself in the here and now like a new version of holistic totalitarianism, as if it were simply normal. War has never seemed more peaceful. Peace has never seemed so terrifying.

The field has only ever been a paradigm that ends up supporting the myriad of World War II atrocities, our inheritance staining the face of civilisation: nothing but a growing metastasis, beginning with the regression or reduction of the human being, which like any metastasis, asserts its presence as it spreads unpredictably, causing the paradoxical phenomenon of vitality, signs and symptoms of its lethal concentration (tumours, ulcers, inflammation) everywhere and nowhere. It deploys an opportunistic, infinite process of movements and manoeuvres.

Thus, it becomes ever more difficult to be certain whether our palliative actions and acts of resistance are the solution or part of the problem. Whether many of the things we do to witness our dissent (clinging to the fetish of a belief that we are prepared for some heroic guerrilla substitute) are instead the direct expression of inclusion and, in the last analysis, of unfettered consensus. Whether our much-vaunted socio-cultural nomadic practices are little more than the movements that the system increasingly forces on us. Whether, to cut a long story short, the thousand practical aspects of our neo-otherworldliness just obey the overriding rule of any battlefield, to absolve, to offer advance forgiveness to those at its centre and at its periphery who through conviction or obedience kill without ceremony.

Is it perhaps a direct symptom of the consensual process expanding so virulently in recent years that this rhetoric of celebration is applied to any socio-cultural phenomena? Is it not in fact in this celebration that by definition excess is forgiven, madness excused, lack of control feted, regression valued, and gifts given when they are not deserved? Here we are, with our feasts and festivals, raves and dungeons, debates and stages, mobilisations and gossip sessions, fringe tours, exotic cures, and alternative therapies: here we are, with our umpteen concentrated fields of activity, so ecstatic with their joyful expansion (and the clever move-

ments they have applied within something that calls itself Culture) which we do not detect in action, even here where its mimetic rule is expressed in a more exemplary way. In this relaxed, soothing state, someday everything human we once possessed will melt away, innocently, homeopathically. Exit Humanity. We are the field from which we will no longer escape. Knowing this would be a good start.

Roberto Fratini
Barcelona, April 2016

BIO

El Conde de Torrefiel is a Barcelona-based project headed by Tanya Beyeler (b. 1980, Switzerland) and Pablo Gisbert (b. 1982, Spain). Having studied theatre and philosophy, Beyeler and Gisbert are also interested in music and contemporary dance. Indeed they regularly collaborate (in the dramaturgical framework) with dance company La Veronal. As theatre authors, musicians, performers, and video-makers, their creations seek a visual and textual aesthetic wherein theatre, choreography, literature, and the visual arts coexist. Their work addresses the notion of imminent temporality, with as a starting point the synchronic analysis of the present, an interrogation of the possibilities of our time. El Conde de Torrefiel intends to understand the existing connections between rationality and the meaning of things determined by language, as well as the abstraction of concepts and the imaginary and the symbolic in relation to the image. In fact, the duo's most recent works focus exclusively on the 21st century and on the existing relationship between the personal and the political; more precisely, between the new forms of totalitarianism and intellectual alienation, between the sense of responsibility and personal freedom. El Conde de Torrefiel came into existence in 2010 with the piece *La historia del rey vencido por el aburrimiento* (The story of the king defeated by boredom), followed by *Observen cómo el cansancio derrota al pensamiento* (Observe how tiredness defeats thought) (2011), *Escenas para una conversación después del visionado de una película de Michael Haneke* (Scenes for a conversation after viewing a Michael Haneke film) (2012), *La chica de la agencia de viajes nos dijo que había piscina en el apartamento* (The girl at the travel agency told us there was a swimming pool in the apartment) (2013), and *La posibilidad que desaparece frente al paisaje* (The possibility that disappears in front of the landscape) (2015). Their most recent works have brought the company national recognition, with presentations in important venues and festivals in Spain, such as Mercat de les Flors in Barcelona, Festival de Otoño a Primavera in Madrid, and Festival Temporada Alta in Girona, among others. Thanks to favourable reactions from audiences and critics alike, El Conde de Torrefiel has begun to take its first steps beyond national borders, particularly in Latin America and Europe (Belgium, Italy, France, Holland, Switzerland, England, Portugal, Austria).

El Conde de Torrefiel at the Kunstenfestivaldesarts

2015 *Escenas para una conversación después del visionado de una película de Michael Haneke*

Ook te zien op het Kunstenfestivaldesarts / À voir aussi au Kunstenfestivaldesarts / Also at the Kunstenfestivaldesarts

Salvatore Calcagno

io sono Rocco

Théâtre Varia

26/05 - 20:30

27/05 - 20:30

28/05 - 20:30

WELCOME TO CAVELAND!

Een tiendaags activiteitenprogramma in een grot in Les Briggittines, ontworpen en uitgewerkt door Philippe Quesne.

Un programme d'activités de dix jours, prenant place dans une grotte aux Briggittines, conçu et commissionné par Philippe Quesne.

A ten-day activity programme in a cave at Les Briggittines, conceived and curated by Philippe Quesne.

A Day in Caveland!

Markus Öhrn

Les Briggittines

23/05 - 21:00 > 00:00

Caveland! Dark concert

Stephen O'Malley

Les Briggittines

28/05 - 20:00

More activities on www.kfda.be/welcometocaveland

KUNSTENFESTIVALDESARTS

BOX OFFICE

MEETING POINT

WELCOME TO CAVELAND!

Les Brigittines

Korte Brigittinenstraat / Petite rue des Brigittines

1000 Brussel / Bruxelles

02 210 87 37

tickets@kfda.be

www.kfda.be

be my friend

Steun ons / Soutenez-nous / Support us

www.kfda.be/friends